

Terrorakció

Véghezvittem immár mindenféle munkát,
amivel megbízott, amit ő jónak lát,
nem tudom, hogy ki ő, isten-e vagy zsoldos,
akármit is teszek, mindenképp feloldoz.

Irigy ránk az idő. Amit tűz lebonthat,
azt én mind lebontom, elrejttem a bombát.
Sem az ég haragja, sem a földi börtön,
nem fenyeget, hogyha magamat nem őrzöm.

Hanem inkább adom a semmi kezébe,
felrobbantom magam, úgy megyek az égbe,
vagy ha nem sikerül, akkor csak kórházba,
fehér lepedőknek szomorú házába.

Kinek vitézségét látta a fél világ,
olyan ember vagyok, művelem a csodát.
Nem én döntök arról, ki érdemes, ki nem,
hogyan robbantottam, láthatod a neten.

De híremet nemcsak keresem halállal,
hazugság, intrika ezer válfajával;
míg éltek, harcoltok instant árnyékkal,
vígán borítjátok hazátokat lommal.

Korszakváltás

Ne félj a vesztesekkel szövetkezni,
a nyertesek amúgyis vesztesre állnak.
De te is minden győzelmedből
vesztesen kerülsz ki.

Ettől még a vereségeidet
nem könyvelheted el győzelemként.
És új szövetségeseid, a vesztesek
a győztesekkel együtt kerülnek szemétre.

Az új győztesek, új vesztesek
világa neked nem is érdekes,
nem ott akarsz győzni, ahol még lehet.

Észre se veszed a vereségedet,
mert épp utolsó, nevetséges győzelmedért
fogadod a részvevő gratulációkat.

Egy tiszántúli fügefáról

Farkas Berci ilyet még fancsali úrbe' se látott,
hósi Nagy Imre se az ország háza előtt,
míg boldog tömegeknek szólt le a szóval az elvtárs,
és kialudt odafönt csillagos égi kamu.
S íme kihajt a fügénk, ám régi igaztalan árnyak
köznapri szép rügyeit sok duma rágja le majd!
Ó, fügerügy, kicsi fallosz, nincs vén kecske e tájon?
Édes ized szereti, várja belőle a bort?

Rémület ima közben

Uram! A buzgó félesze félreért,
fehér egér a lelke, kitör feléd:
világít éjjel. Míg az égről
szórt szemetet takarítja, boldog.

De mindez órá mégse igaz, ha hisz.
Fehér az arc és persze tükörszemét,
világot éjjel lop magának,
jól kinevet, s nevet ő se kaphat.

A megnevelhetetlenek istenét
ma megnevezni senki se tudja, de
elsuttog egy gyilkos varázsszót
és ami visszamarad, kimondja.

A legvadabb a gondokat osztja szét,
melyek talán csak csendre tanítanak.
Az érthetetlen érvek: a te
új szavaid megadott kamatja.

A legnagyobb a gondokat önti ránk,
miket nekünk még rendre beváltanak
az élhetetlen évek miatt,
mérve a régi időt kimérten.

Te hoztad a nagy, minden ideg vitát
a semmiségből, és te se érted, így
ha szedsz, elültetsz száz virágot,
mégse virít ki a régi helyről.

Buzgón elalszom színed elől, na csó!
Tegnap, ma, holnap záraiból kihull,
s hozzád közel pottyán le kulcsuk.
Ma kinyit valamit és bezárja.

Addig kitörlöm fájljaimat, de mind,
hiába gyűltek. Mint a fukar, ha ad.
Csakis az Úrért építkeztem.
Átveszi, szétszedi, ő a mester.

A kiöregedett önvádja

Engem rég meghaladtak a napok,
mind rám parancsol, ostobán makog,
és mindegyiknek célja van velem,
ha igent várok, csak azt mondja: nem.
Ha nemet sejtetek, akkor bólogat,
az önbizalmam kétfelé szakad.
Szakad, szakad egypár szerény szavam,
mint függönyről a macska, ha zuhan,
de körmével a csipkébe akad,
és ketté nyílik úgy a pillanat,
mint kőre hullva a macska feje,
mi van, hát mégisincs kilenc élete?
Régen túllépett rajtam az idő,
most már álombamba se jöjjön elő:
felébredek, s az időt láthatom,
ahogy épp átugrik az ágyamon,
fölnezek, és fölöttem elrepül,
mögötte minden összedül,
amerre lép, ott mindent összedül,
ha változást hoz, akkor ő az úr,
ha minden régiben marad, a nő.
Ó, bár ne dőlne rám a téridő,
ne taposna rajtam a tegnap is,
ahogy én látok furcsa és hamis,
amit én mondok, senkinek se rossz,
és akkor én leszek gonosz,
gonosz és ravasz, mint a macska volt,
a függöny alatt ott a ferde folt.
Az idő lábára lasszót dobok,
még nem sejtí, de rántok egy nagyot.

A vallomása lenne számtanom,
mert megkötöm és ki is vallatom,
összekötöm szegény, idős kezét.
Amit teszel abból most már elég! –
sziszeg felém és furcsán felnevet:
Ha nem vagyok, úgy élni sem lehet.
Nem a halál zavar, te végtelen,
csak az, ahogy kibabráltál velem,
elvitte az élet sodró mély vize,
és szembeúsztott ottlenn egy víza:
Ha azt hiszed, a gyomrodba jutok,
és onnan szórok furcsa szózatot,
nagyot tévedtél, drága, óriási hal,
a prófétaság engem nem zavar,
de nincsen ok, hogy mennydörögjek itt,
divatjamúltak lettünk egy kicsit.
Nem hallott rólunk senki se,
ugyan kinek jobb ma az élete?
Vagy tegnap, holnap! Megint az idő,
mely minden bajból csiraként kinő.
Kihajt, kibújik, hiába kötöm,
levelet vet elém a zöldözön,
fölém terül egy tarka nagy virágzat.
A szépségéből ennyi már megárthat.